

Dievo pasiuntiniai. Sekant Viešpaties Jėzaus pėdomis

Viešpats, neturintis vardo, formos, savybių, laiko, erdvės ir priežastinio ryšio, įsikūnija per amžių amžius, kai smunka dora ir auga blogis. Dievas padeda atkurti Dharmą (teisingą elgesį, dorą) ir pašalina blogį puoselėdamas gėrį. Kai Dievo garbinimo šventyklos tapo verslo vietomis, o žmonės sekė tik Šventojo Rašto raide, o ne dvasia, Viešpats Jėzus įsikūnijo, kad išmokytų žmones meilės, tarnystės ir aukojimosi. Jo mokymas neapsiribojo pasirinkta mokinių grupe, bet buvo atviras visiems ir yra užrašytas Biblijos [Naujojo Testamento] evangelijose. Svarbiausias Jėzaus mokymas yra Palaiminimas „Kalno pamoksle“. Jėzus visada akcentavo savo mokymo taikymą praktikoje, o ne Jo fizinį sekimą. Kaip rašoma evangelijoje pagal Luką 6:46-49, Jėzus sako: „Kam šaukiatės manęs: „Viešpatie, Viešpatie“, o nedarote, ką sakau? Kiekvienas, kuris ateina pas mane, klausosi mano žodžių ir juos vykdo, aš jums parodysiu, į ką jis panašus. Jis panašus į namą statantį žmogų, kuris giliai iškasė žemę ir padėjo pamatus ant uolos. Užėjus potvyniui, srovė atsimušė į tą namą, bet neįstengė jo pajudinti, nes buvo gerai pastatytas.

O kas klausosi mano žodžių, bet jų nevykdo, panašus į žmogų, pasistačiusį namą be pamato, tiesiog ant žemės. Vos tik srovė į jį atsimušė, jis bematant sugriuvo, ir to namo griuvimas buvo smarkus“.

Pakanka paklusti Mano nurodymams, iš to bus jums daugiau naudos nei iš griežčiausios askezės

1968 m., gegužės 17 d. per pirmąją pasaulinę konferenciją Mumbajuje, Svamis pasakė: „Pakanka paklusti Mano nurodymams; tai jums bus naudingiau nei griežčiausia askezė. Praktikuokite Satją (tiesą), Dharmą (teisingą elgesį), Šantį (ramybę) ir Premą (meilę), kurios Man brangios; pasiryžkite laikytis šių idealų visose savo mintyse, žodžiuose ir poelgiuose. Tai gali suteikti jums Summum bonum – susiliejimą su Aukščiausiaja Tikrove – Dieviškumu.

Palyginimas apie sėjėją. Praktika svarbiau už priesakus

Palyginime apie Sėjėją Jėzus pabrėžia, kaip svarbu praktikuoti Jo mokymą (Mt 13:1-52). „Klausykit! Jis sakė: „Štai sėjėjas išsirengė sėti. Jam besėjant, vieni grūdai nukrito prie kelio, ir atskridę paukščiai juos sulesė. Kiti nukrito ant uolų, kur buvo nedaug žemės. Jie netrukus sudygo, nes neturėjo gilesnio žemės sluoksnio. Saulei patekėjus, daigai nuvyto ir, neturėdami šaknų, sudžiuvo. Kiti grūdai nukrito į gerą žemę ir davė derlių: vieni šimteriopą, kiti šešiasdešimteriopą, dar kiti trisdešimteriopą. Vėliau Jėzus paaiškina savo mokiniams, jog sėkla simbolizuoja Evangeliją,

sėjėjas atstovauja visiems, kurie tai skelbia, o dirva, atstovauja žmones, kuriems reikia atsakymų: „Sėjėjas sėja Žodį. Pas kiekvieną, kuris girdi žodį apie Karalystę ir nesupranta, ateina piktasis ir išplėšia, kas buvo pasėta širdyje. Tai ir yra pasėlis prie kelio. Pasėlis ant uolų – tai tasai, kuris, girdėdamas žodį, tuojau su džiaugsmu jį priima. Tačiau jis be šaknų – nepastovus žmogus. Ištikus kokiai negandai ar persekiojimui dėl žodžio, jis greit atkrinta. Pasėlis tarp erškėčių – tai tas, kuris klauso žodžio, bet šio pasaulio rūpesčiai ir turto apgaulė nustelbia žodį, ir jis lieka nevaisingas. Pasėlis geroje žemėje – tasai, kuris girdi ir supranta žodį; tas ir duoda derlių: kas šimteriopą, kas šešiasdešimteriopą, o kas trisdešimteriopą.“ (Mt 13, 1-23)

Svamis taip pat dalijasi gražiu palyginimu apie tris lėles, iliustruojančias skirtumus tarp dvasinių ieškotojų: Pervėrus laidą per pirmos lėlės ausį, jis išlindo per kitą ausį. Antrajai lėlei pertvėrus laidą per ausį, jis išlindo per burną. Trečiajai laidas liko viduje.

Šios lėlės atstovauja trijų tipų žmones, besiklausančius šventų mokymų, kuriuos simbolizuoja laidas.

Pirmojo tipo dvasiniai ieškotojai kaip pirmoji lėlė, nieko jų galvose nelieka. Geresni tie, kurie kaip antroji lėlė, girdi, prisimena ir kartoja mokymus kaip papūgos. Geriausi yra tie, kuriems mokymai lieka viduje. Jie klauso, apmąsto, įsisavina ir paverčia Jo žinutę savo gyvenimu. Tai geriausi dvasiniai ieškotojai.

Viešpaties mokymai

Jėzus paskelbė du esminius įsakymus. Pirmas: „Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela ir visu protu“ (Mt 22, 37). Antrasis: „Mylėk savo artimą kaip save patį“. Nėra įsakymo didesnio už šiuodu“ (Mk 12, 29–31).

Dažnas gali stebėtis, ar paprastas žmogus gali gyventi pagal šiuos mokymus ir tapti tobulais kaip Tėvas.

Studijuodami didžiųjų krikščionių šventųjų gyvenimus, kurie sekė Viešpaties Jėzaus mokymu, gausime aiškius atsakymus, kaip būti panašiems į Jėzų.

Šventoji Teresė.

Nesavanaudiškos tarnystės ir beribės užuojautos gyvenimas

Šventoji Teresė, anksčiau žinoma kaip Motina Teresė, gimė Skopjė, dabar – dalis Šiaurės Makedonijos. Jos vaikystė jau buvo paženklinta giliu tikėjimu ir pašaukimu tarnauti vargšams ir nuskriaustiesiems. Sulaukus 18-os, ji tapo vienuole, prisijungus prie Loreto seserų Dubline, Airijoje, ji pavadinta sesers Marijos Teresės vardu.

Visus sekančius metus ji pasirinko tarnauti Indijoje, nukeliavo į Kalkutą (šiandien Kolkata) ir tapo Šv. Marijos mergaičių aukštesnės mokyklos mokytoja. Netrukus ji laisvai kalbėjo Indijoje paplitusiomis bengalų ir hindi kalbomis. 1946 metais ji išgirdo Kristaus kvietimą palikti mokytojavimą ir pašvęsti savo gyvenimą tarnystei Kalkutos lūšnynuose gyvenantiems neturintiems žmonėms. Vėliau jos gyvenimą lydėjo skurdas, labdara, paklusnumas Dievui, tikėjimas ir nepaliaujamos maldos. Garsus jos posakis: „**Ne visi galime atlikti didelius darbus. Bet mes visi galime padaryti mažus darbus su didžiule meile**“, – apibudina jos tarnavimo žmonijai filosofiją, kasdienius gerumo ir labdaros veiksmus. Jos paprastas gyvenimas buvo skurdus. Ji turėjo tik tris sarius, kuriuos skalbė pati. 1979 m., kai jai buvo įteikta Nobelio taikos premija, ji paprašė Nobelio premijos komisijos paaukoti piniginių prizą, visą Nobelio premiją (tuomet 192 000 USD) labdaros organizacijoms, kurios padeda vargšams.

Vienas iš reikšmingų Motinos Teresės indėlių tarnaujant vargšams buvo 1950 metais įkurta organizacija „Labdaros misionieriai“. Ši organizacija tęsia Motinos Teresės pasiaukojančios tarnystės palikimą – su meile tarnauja labiausiai skurstantiems žmonėms daugiau nei 130 šalių. Ji vadovavosi dieviškuoju Viešpaties Jėzaus mokymu: „Kai tarnaujate mažiausiems iš jūsų brolių, jūs Man tarnaujate“. Kai ji slaugė raupsais sergantį berniuką, gydė jo pūliuojančias žaizdas, kažkas

paklausė jos: „Kaip tu galėjai būti arti tokio žmogaus?“. „**Tarnauju ne raupsuotam vaikui, o kūdikėliui Jėzui**“, – buvo švelnus jos atsakymas. **Tai ir yra tikrojo dieviškumo matymo visame kame prasmė. Ji visiškai pasitikėjo Dievu ir besąlygiškai pakluso Dievo žodžiui, ypač sunkiaisiais savo gyvenimo laikais.**

Svamis moko, jog tai yra „3P“ pavyzdys : angl. Purity, Patience, and Perseverance, liet. Tyrumas– Kantrybė – Atkaklumas. Ji drąsiai atlaikė pražūtingą kritiką tik su viena mintimi – ji prisiekė paklusnumą Dievui ir Jo žodžiui. Ji pasitikėjo maldos galia, kai susidūrė su iššūkiais kurdama savo misiją Kalkutoje. Kartą ji pasakė: „**Sunkiaisiais laikais didžiausias ginklas mūsų sielai yra mūsų tikėjimas ir maldos**“. Ji visada nešiojo rožinį, kartodama Viešpaties vardą. Kartą, kai ją neteisingai apkaltinto, ji ėmėsi nepalaujamai melstis ir visų, kuriuos pažinojo, prašė atkakliai melstis iki tol „Kol pats Dievas neturės kito pasirinkimo, kaip tik būti gelbėtoju“. Ją tikrai išgelbėjo tų maldų stiprybė.

Bhagavanas Šri Satja Sai Baba sako: „ Geriausias būdas mylėti Dievą yra mylėti visus ir tarnauti visiems“.

Motina Teresė yra didžioji šių laikų šventoji, kurios gyvenimas atitinka šį aforizmą.

Ji išlieka gerbiama ir ikoniška asmenybe, kurios palikimas yra kaip švyturio šviesa ir įkvėpimo šaltinis tiems, kurie pasiryžę palengvinti žmonių kančias – gerumo ir labdaros darbais gausinti Dievo meilę.

Brolis Lorencas.

Čia ir dabar esančio Dievo patyrimas.

Brolis Lorencas gimė neturtingoje šeimoje 1614 m. Nicholo Herman vardu Lorraine, Prancūzija. Jo vaikystė buvo sunki, negavo pradinio išsilavinimo. Jis tarnavo armijoje. Būdamas 16 metų patyrė gilų dvasinį pabudimą, kuris pakeitė jo gyvenimą. Ši transformuojanti patirtis paskatino jį kaip pasaulietį brolių prisijungti prie karmelitų vienuolyno Paryžiuje, kur vėliau tapo žinomas kaip Brolis Lorencas.

Pagrindinė žinia ir doktrina išdėstyta jo darbe garsiausiuoju pavadinimu

„The Practice of the Presence of God“ „*Dievo buvimo praktika*“. Šioje mažoje, bet galingoje ir transformuojančioje knygoje jis atskleidžia savo unikalų, asmeninį ir nenutrūkstamą ryšį su Dievu. Jo siela troško tik nuolatinio buvimo su Dievu, ar jis meldavosi bažnyčioje, ar darbo virtuvėje metu.

„Darbo laikas, – sakė jis, – man nesiskiria nuo maldos laiko. Virtuvės triukšme ir netvarkoje, kur keli asmenys vienu metu reikalauja įvairių dalykų, aš turiu Dievą kaip didelę ramybę, tarsi būčiau ant kelių prieš Švenčiausiąjį“.

Bhagavanas sako, kad jei norime proto ramybės, neturėtume skirstyti darbų į pasaulietiškus ir dvasinius. Kiekvieną mintį, žodį ir poelgį turėtume dvasiškai pakylėti (sudvasinti). Tada visi darbai tampa Viešpaties darbu.

Panašiai, Viešpats Krišna taip pat skelbė, kad kai atiduodi savo mintis, žodžius ir poelgius Dievui, viskas tampa meilės auka ir priartina mus prie tikslo – Savirealizacijos.

Brolis Lorencas, kaip matyti iš jo laiškų, kurie įkvėpė dvasinius ieškotojus, buvo tokio atsidavimo pavyzdys. Štai kelios ištraukos iš jo laiškų:

1. Gyvenkime ir mirkime su DIEVU; kančios mums bus mielos ir malonios kol esame su Juo, o ir didžiausi malonumai be Jo bus žiauri bausmė. Tebūnie Jis palaimintas visiems.
2. Kartais pakelkite savo širdį į Jį net valgydami ir kai esate draugijoje: mažiausias prisiminimas visada bus Jam priimtinas. Nereikia šaukti labai garsiai; Jis yra arčiau mūsų, nei mes manome.
- 3, Prašykite Dievo, ne išgelbėjimo nuo jūsų skausmų, bet stiprybės iš meilės Jam, ryžtingai pakelti visa, ką Jis duoda, ir tol, kol Jam patiks.
4. Meilė pasaldina skausmus, o tie kas myli Dievą, drąsiai kenčia dėl Jo; pasiguosk Juo, kuris yra vienintelis gydytojas nuo visų mūsų ligų. Jis visada yra kenčiančiųjų Tėvas, pasiruošęs mums padėti. Jis mus be galo myli labiau nei mes įsivaizduojame; mylėk Jį visada ir neieškok paguodos kitur.

5. Mes galime padaryti viską su Dievo malone, kurios Jis niekada neatsisako duoti tiems, kurie to nuoširdžiai prašo ir atkakliai beldžiasi. Užtikrinu jus, kad atėjus laikui Jis jums atsivers ir tučtuojau duos tai, ką Jis turi, bet delsė duoti jums per šiuos daugybę metų. Melskitės Jam.

6. Dievas geriausiai žino, ko mums reikia ir visa, ką Jis daro, yra mums į Gera. Jei žinotume, kaip stipriai Jis myli mus, viską ir visada turėtume būti pasirengę priimti vienodai su dėkingumu ir saldu ir kartų, nes viskas atėjo iš Jo ir mylėti tik Jį.

7. Einant pas Dievą, nereikia nei meno, nei mokslo, bet tik širdies pasiryžusios atsiduoti niekam kitam, tik Jam arba dėl Jo, ir mylėti tik Jį.

8. Tegul visi mūsų darbai būna skirti pažinti DIEVĄ. Kuo daugiau Jį pažinosime, tuo labiau norėsime Jį pažinti. Ir kaip dažniausiai atsitinka – žinojimas yra meilės matas; kuo gilesnės ir platesnės bus mūsų žinios, tuo didesnė mūsų meilė, ir kai mūsų meilė DIEVUI bus pastovi, mylėsime Jį vienodai skausme ir malonume. Dažnai ieškokime Jo tikėjime. Jis yra mumyse, neieškokite Jo kitur. Išmeskime viską iš širdies. Tik Jis vienas turi ten būti. Prašykite Jo šios malonės.

Brolio Lorenzo mokymų esmė yra dėmesingas gyvenimas „Dievo akivaizdoje“. Jis nutiesė tiltą tarp kontempliatyvaus dvasingumo ir įprasto kasdienio žmonių gyvenimo. Jis parodė, kad dvasinis augimas ir sąjunga su Dievu nėra skirti tik elitui, mokslininkams ar asketams, bet yra pasiekiamas visiems. Jis skatino žmones atgręžti savo širdis ir mintis į Dievą įprastoje kasdienio gyvenimo veikloje: gaminant maistą, valgant, padedant kitiems ar atliekant iš pažiūros nereikšmingas žemiškas užduotis. Jis norėjo, kad visi atliktų darbą kaip atsidavimo Dievui aktą ir pasikalbėtų su Dievu. Jis savo pavyzdžiu ir priesaku parodė, kad dvasingumas gali būti paprastas, prieinamas ir transformuojantis, o tai skatina tobulėti ir sukuria artimesnį ryšį su Dievu.

**Šventasis Pranciškus Asyžietis.
Paaukotas gyvenimas, išsižadėjimas,
ir Meilė gamtai**

Šventasis Pranciškus gimė turtingoje pirklio šeimoje Asyžiuje, Italijoje. Jis mėgavosi privilegijuotu ir išlaidžiu gyvenimu, jam nerūpėjo jokie pasaulio vargai. Tačiau jo gyvenimas pasisuko dramatiškai kai išgirdo Dievo balsą ir dvasiškai prabudo. Tai jį nepaprastai pakeitė, paskatino išsižadėti visų turtų ir žemiškų jausmų. Jis pasirinko gyventi skurde, paprastume, visiškai atsidavus Viešpačiui Jėzui.

Bhagavanas Baba sako, kad dvasiniam ieškotojui svarbiausia atsiriboti nuo aistros pasauliui ir pasaulietišku malonumų. Viešpats Jėzus sako (Mt 19:24) „Lengviau kupranugariui išlįsti pro adatos ausį, negu turtuoliui patekti į Dievo karalystę“. Jis pabrėžė, kad jūs negalite tarnauti dviem šeiminkams – Dievui ir pinigams. Šv. Pranciškus padarė puikų pasirinkimą. Pranciškaus žinios esmė skamba jo garsiojoje maldoje.

*Viešpatie, padaryk mane
savosios ramybės pasiuntiniu
ir leisk man nešti
meilę, kur siaučia neapykanta;
santaiką, kur vyrauja barniai;
vienybę, kur yra skilimas;
tikėjimą, kur kankina abejonės;
tiesą, kur viešpatauja klaida;
viltį, kur braunasi nusiminimas;
džiaugsmą, kur slegia liūdesys;
šviesą, kur užgulusios tamsybės.*

*Mokytojau, padaryk, kad aš trokščiau
kitus paguosti, o ne pats būti guodžiamas;*

*kitus suprasti, o ne pats būti suprastas;
kitus mylėti, o ne pats būti mylimas,
nes kas duoda – gauna,
kas atleidžia, tam atleidžiama,
kas miršta, tas gimsta amžinai gyventi. Amen.*

Ši malda atspindi jo įsipareigojimą sleisti meilę ir užuojautą pasaulyje, kuriam būdinga nesantaika ir materialumas. Jis yra gyvūnų, paukščių, augalų ir visų gamtos elementų globėjas. Jis pasakė, jog visi turi patirti Dievo meilę – saulė, mėnulis, stichijos, uolos, vėjas, gyvūnai, paukščiai ir augalai.

Baba sako, kad gamta yra Dievo dovana. Jis taip pat sako, kad gamta yra Dievo pasireiškimas, o vėliau paskelbia, kad gamta iš tiesų yra Dievas. Šventasis Pranciškus šią tiesą praktikavo visą savo gyvenimą.

Kartą šv. Pranciškus ir jo sekėjai leidosi į kelionę per netoli miestelio esantį Spoleto slėnį Bevagnave. Staiga Pranciškus pastebėjo daugybę įvairių paukščių: balandžių, varnų ir visokių kitokių. Akimirksniu Pranciškus paliko savo draugus ant kelio ir puolė link paukščių, kurie kantriai jo laukė. Jis pasveikino juos įprastai švelniai ir meiliai, tikėdamasis, kad jie nuskris jam kalbant. Bet jie nepajudėjo! Apimtas pagarbais džiaugsmo, jis paklausė, gal jie pabūtų dar kurį laiką ir paklaustyti Dievo Žodžio ir tuomet tarė: „Mano broliai ir seserys paukščiai, turėtumėt šlovinti savo Kūrėją ir visada Jį mylėti. Jis jums davė plunksnų rūbus, sparnus skraidymui ir visa kita, ko jums reikia. Tai Dievas jus sukūrė kilmingiausius tarp visų būtybių, todėl jūs namai skaidriame, tyrame ore. Be sėjos ar pjūties, jūs gaunate Dievo vedimą ir apsaugą“.

Tuo metu paukščiai pradėjo skeisti savo sparnus, tiesti kaklus ir žiūrėdami į Pranciškų, džiaugsmingai šlovino Dievą nuostabiai, pagal savo prigimtį.

Pranciškus vakščiojo tarp jų pirmyn ir atgal, meilai liesdamas jų galvas ir kūnus savo tunika. Sakoma, kad su juo keliavę broliai stovėjo nejudėdami ir žiūrėjo nustebę.

Yra istorijų, kaip jis prisijaukino net laukinį vilką, dirbo su ropliais, paveikdamas juos savo tyra, dieviška meile.

Jo elgesys panašus į išminčių ir senųjų šventųjų, gyvenusių atsiskyrimo kartu su laukiniais gyvūnais – liūtais ir tigrais. Jie gyveno tarp laukinių žvėrių harmonijoje ir meilėje. Vienas tokių kilnių šventųjų yra Išminčius Agastja. Nenuostabu, kad **Svamis sako: meilė yra didžiausia palaimintojo galia nugalinti viską, didesnė net už branduolinę galią.**

1209 m. Šv. Pranciškus įkūrė Pranciškonų ordiną, kad galėtų dalintis Dievo meile ir žinia, gyventi pagal idealus, pabrėžiančius tyrumą, paprastumą ir gyvenimą tarnaujant vargšams ir skurstantiems. Sakoma, kad tai, kaip žmogus baigia gyvenimą, parodo kaip žmogus jį nugyveno. Jei kas nors yra visada pasinėręs į pasaulietines mintis, tokios jiems ateis ir paskutinę akimirką. Jei žmogus yra pripildytas šventų minčių, pabaiga irgi bus šventa.

Bhagavad Gitoje (8 skyrius: 6 ir 8:7) Viešpats Krišna sako:

*yam yam vapi smaran bhavam
tyajatyante kalevaram
tam tam evaiti kaunteya
sada tad-bhava-bhavitah*

„Kokį būties būvį atmins paliekantis kūną žmogus, o Kunti (Ardžunos) sūnau, į tokį jis būtinai ir pateks“.

*tasmat sarveshu kaleshu
mama anusmara yudhya cha
mayyarpita-mano-buddhir
mama evaishyasyasanshayam*

„Todėl, Ardžuna, visada galvok apie Mane, kaip Krišną, ir tuo pačiu metu kovok – vykdyk tau

nurodytą pareigą. Paskyręs man savo veiklą ir į mane sutelkęs protą bei intelektą, tu be abejonės pasieksi Mane“.

Šventasis Pranciškus Asyžietis ir gyveno tokį iškilų dvasinį gyvenimą savo mintimis, žodžiais ir poelgiais, prisotintą dieviškos meilės. Jis paliko savo kūną giedodamas 141 psalmę, kuri prasideda taip:

*„Viešpatie, šaukiuosi tavęs, paskubėk pas mane;
išklausyk mano prašymą, kai šaukiuosi.
Mano malda kaip smilkalai į Tave tekyla, o
mano pakeltos rankos tebūna vakaro auka.
Pastatyk sargybą, Viešpatie, prieš mano burnos,
saugok mano lūpų duris.
Neleisk mano širdžiai linkti į pikta,
nedorėlių darbus pamilti...“*

Tai yra puikus pavyzdys, kaip gyventi dvasinį gyvenimą, kuris daro poveikį visiems žmonėms ir liudija, jog transformuojanti dvasingumo galia veda į palaimingą gyvenimą.

Šventoji Teresė Avilietė. Gyvenimas, skirtas kontempliacijai ir maldoms

Šventoji Teresė gimė 1515 m. bajoro šeimoje, Ispanijoje ir yra plačiai žinoma kaip sveikatos globėjas. Po gilaus dvasinio pabudimo, ji įstojo į karmelitų vienuolyną. Sunkios ligos metu, ji patyrė transformuojantį susitikimą su Dievu, po kurio ji pasišventė tikėjimui ir visą gyvenimą trunkančiai kontempliatyvos maldos bei dvasinio gyvenimo kelionei. Kitoms vienuolėms ji akcentuodavo vidinės kelionės vienatvėje, atsiskyrimo įžadų tyloje svarbą. Ir vėliau joms liepė neprisirišti net prie jų asmeninės Šventosios Biblijos. Tai ji rekomendavo ir kitiems žmonėms – neprisirišti prie savo Biblijos egzemplioriaus!

Jos žinia yra garsiojoje maldoje:

*„Tegul niekas jūsų netrukdo,
Tegul niekas jūsų negąsdina,
Viskas praeina;
Dievas niekada nesikeičia.
Kantrybe įgysite viską.
Kas turi Dievą, tam nieko netrūksta;
Užtenka vieno Dievo.“*

Šie maldos žodžiai atspindi jos nepalaužiamą tikėjimą Dievo buvimu ir vedimu per gyvenimo iššūkius ir neaiškius ryšius. Jos žinutėje pabrėžiama gilių asmeninių santykių su Dievu per kontempliatyvią maldą ir dieviškojo artumo siekimo svarba. Ji yra viena žymiausių mistikų krikščionybės istorijoje. Pripažintos ir gilios jos įžvalgos apie kontempliatyvų gyvenimą. Klasikiniuose kūriniuose „Vidinė pilis“ ir „Tobulumo kelias“ išdėstyta jos esminė doktrina. Knygoje „Vidinė pilis“ ji aprašo sielos kelionę link vienybės su Dievu per septynis dvasinio augimo etapus. Ji besąlygiškai, tyrai mylėjo visus ir nenuostabu, kad jos mėgstamiausias šventasis buvo Šv. Pranciškus Asyžietis. Kitas kūrinys „Tobulumo kelias“, yra praktinis maldos ir maldos kupino gyvenimo vadovas, kuriame akcentuojami trys principai:

1. Broliška visuotinė Meilė
2. Atsiribojimas nuo sukurtų dalykų.

3. Tikras nuolankumas ir tylos praktika

„Tobulumo kelias“ yra didingas, mistiško grožio kūrinys. Jo išskirtinis bruožas yra paprastumas, kuris moko, išaukština ir įkvepia visus ieškančius tobulo gyvenimo.

Baba sako, kad tik tylos gilumoje galima išgirsti Dievo balsą. Šv. Teresė savo pavyzdžiu ir mokymais parodė, kad tyla yra svarbi dvasinė praktika. Jos mokymai įkvepia tikinčiuosius, siekti gilesnio ir intymesnio santykio su Dievu, o jos raštai išlieka nepaprastos dvasinės išminties ir įžvalgos šaltiniu visiems dvasios ieškotojams.

Žvilgsnis į šių didžiųjų šventųjų gyvenimus dvasiniams ieškotojams gali būti įkvėpimo šaltiniu einant keliu į tobulumą, siekiant patirti aukščiausią palaimą.

Jų nuostabus gyvenimas yra lyg receptas į geresnį gyvenimą. Kiekvienas šventasis atskleidė mums, jog kelio į amžinąjį gyvenimą šaltinis yra asmeninis atsidavimas Dievui. Brolio Lorenzo gyvenimas rodo, kad kiekvienas gali gyventi Dievo akivaizdoje, atlikdamas viską kaip Dievo darbą; šventasis Pranciškus Asyžietis įrodo, kad su Dievu visada galima bendrauti per gamtą, gyvūnus, paukščius ir kūrybą. Sesuo Teresė Avilietė rodė, kaip gyventi kontempliatyviai taikant tylos praktiką savo vidiniame kelyje, o Motinos Teresės gyvenimas parodo, kaip nepaliaujamos maldos tarnaujant vargšams ir nuskriaustiesiems veiksmingai pasiekia Dievą.

Lai Dievo malonė ir mūsų nuoširdžios pastangos veda mus į dvasinę pažangą siekiant aukščiausio tikslo – savirealizacijos.

Jai Sai Ram

Didžiausia Vakarų liga šiandien nėra tuberkuliozė ar raupsai; tai yra, kai esi nepageidaujamas, nemylimas ir neprižiūrimas. Fazines ligas galime išgydyti vaistais, bet Vienintelis vaistas nuo vienatvės, nevilties ir beviltiškumo yra meilė. Pasaulyje yra daug šalių, kur mirštama trūkstant duonos gabalėlio, bet dar daugiau miršta trūkstant meilės. Skurdas Vakaruose yra kitoks – tai ne tik vienatvė, bet ir dvasingumo skurdas. Meilės alkis yra, kaip ir Dievo alkis. Motina Teresė